

[Steen Folke.]

gen, kunne ikke i længden undertrykke folket. Folket viste sig i det lange løb at være uovervindeligt, og det er en meget vigtig lære at drage af begivenhederne i Indokina, og det vil være med til at inspirere kampen mod udbytning og undertrykkelse overalt i verden.

Jeg husker ligesom hr. Ib Nørlund, hvordan daværende udenrigsminister Per Hækkerup i 1964 omtalte dem, der demonstrerede til fordel for Nordvietnam og befrielsesfronten, som en håndfuld skøre kommunister. Jeg har også gjort mig den ulejlighed at finde en anden udtalelse frem fra daværende udenrigsminister Per Hækkerup, nemlig en udtalelse i den skriftlige besvarelse, dateret 25. august 1965, af et spørgsmål, hvori ministeren redegør for regeringens syn på Vietnamkonflikten (Folketingstidende 1964-65, sp. 6397). Denne redegørelse munder ud i følgende:

„ . . . at det for Danmark som medlem af NATO må være af afgørende betydning, at USA lever op til sine traktatmæssige forpligtelser til forsvar for andre lande.“

Det var den daværende socialdemokratiske regerings holdning til USAs krig i Vietnam. Man var med andre ord rede til at acceptere og var glad for, at den amerikanske regering levede op til disse traktatmæssige forpligtelser og involverede sig i Vietnamkrigen. Nu, 10 år efter, er det andre toner, vi hører. Nu udtaler statsministeren skarp kritik af dem, som har tabt krigen, af USA og af Thieukliken i Saigon, og det er da for så vidt udmærket, at der nu kommer kritik af disse parter, men det havde unægtelig været mere værd, hvis den kritik var kommet frem tidligere. Socialdemokratiets sympati for det vietnamesiske folk er steget i takt med sejrene. Nu er sejren endelig, og nu kan man gå i gang med at kritisere den amerikanske tilstedeværelse og Saigonregimet, men hidtil har udenrigsministeren til det sidste nægtet at give en egentlig anerkendelse til befrielsesfronten og den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam, mens man har opretholdt de diplomatiske forbindelser med det korrupte Saigonstyre. Jeg mener, at det ganske tydeligt viser, hvad det er for interesser her i verden, som også den danske socialdemokratiske regering finder det væsentligt at alliere sig med.

Det er også kommet frem i udenrigsministerens redegørelse fra forleden dag, den, vi debatterer i dag, hvor han er inde på, at nogle sætter spørgsmålstegn ved USAs troværdighed som allieret, og han udtaler: „Det finder jeg uberettiget“. Jeg mener også, at denne frygt for så vidt er uberettiget. Jeg mener ikke, der er tvivl om, at USA fortsat vil være rede til at stå på urettens og undertrykkernes side overalt i verden, hvor USA har mulighed for det. Det, der er problemet i denne sag, er, at man har lidt et regulært nederlag, men naturligvis er USA altid rede i øvrigt rundt omkring i verden, hvor det skulle være påkrævet. Og hvad der er mere beklageligt: den danske regering er rede til at acceptere dette, til at støtte dette. I kraft af vores medlemskab af NATO, i kraft af, at den danske regering forsvarede de samme interesser, de samme kapitalistiske interesser som den amerikanske regering, er der ingen tvivl om, at vi står på USAs side fortsat. Pressen har i alle årene, hvor Vietnamkrigen og krigen i Indokina er forløbet, givet et forløjet billede af befrielsesstyrkerne. Det er også sandhedens time i den forstand, at det nu bliver klart, at alle disse gyselige udmalinger af, hvad der ville ske, når befrielsesstyrkerne sejrede, viser sig at være i bund og grund falske. Det er kommet frem i forbindelse med Saigonstyrets troppers hovedkuldts flugt, at de har både plyndret og voldtaget civile og med magt tilkæmpet sig pladser i evakueringsfly og -skibe på bekostning af kvinder og børn. Det er også kommet frem, at de sejrriige befrielsesstyrker ikke har kastet sig ud i, hvad der er blevet betegnet som de lange knives nat, og at de har strenge intrukser om ikke at forgribe sig på nogen eller noget, ikke engang nål og tråd. Alt det harmonerer jo meget dårligt med det, som den borgerlige presse har forsøgt at bilde os ind i de sidste 10 år. Befrielsesstyrkerne er blevet fremstillet som nogle grusomme undertrykkere, og der er nogle, der her i tinget i dag forsøger stadig at udmale disse perspektiver.

Lon Nols og Thieus regimer er til gengæld blevet fremstillet som de sande varetagere af befolkningens interesser, og sidst, men ikke mindst er amerikanerne blevet fremstillet som de indokinesiske folks uselviske venner og tapre redningsmænd. Hele dette illusionnummer er nu styrtet i grus. Sandheden